

După ce acestă din urmă bilietă fu citită și trecută în procesul-verbală, guvernatorul se retrase.

Atunci Riemann, adresându-se către secretarulă germană, a quărui înfățișare îi însufflă o mare încredere, îi disse : « Scumpulă meă Domnă, spune-mi, rogu-te, daqua sôrta m'a favorisată.

— Da, amiculă meă, îi respunse secretarulă cu bunătate; sôrta nu puteă să-ți fiă mai favorabilă. De veți lucra cu străruință, veți viețui fără greutate; ânsă feriți-vă mai ales de a cumpăra diamante de la Negrii que lucră în Mandanga*), quocă aquesta v'ar costa vieța.

— Ferescă-mă Dumneșă de a mă attinge de vre-ună obiectă, oră quătă de neînsemnată, allă ună principe quare mă priimesce cu atăta bună-voință în Statele salle, respunse tatălă Riemann. Nu voiă căuta să mă folosescă dequătă de queea que voiă scote din sînulă pământului, prin sudorile frunții melle. Te rogă ferbinte, domnule, dă-mi ôre-quare idee despre ținutul unde avem să locuim.

— Sunt atăt de obosită, îi respunse secretarulă, înquătă abia mă țină, și nu potă vorbi mai multă

*) Quea mai mare mină de diamante a Brasilei, unde lucră peste o miiă de sclavi negri.